

Neděle 19.1.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Posilněte proto své zemdlené ruce i klesající kolena a vykročte jistým krokem, aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo.“ (Žd 12,12.13)

Jsou situace, kdy máme všeho plné zuby. Třeba své práce, uklízení doma, učení do školy, starostí kolem dětí nebo nemoci, trápení se sebou nebo neshod s lidmi. Jsme unaveni a těžko hledáme motivaci k tomu, abychom pokračovali nebo někde začali znova.... Každý z nás jsme v trochu jiné životní situaci, ale obecně víme, jak to chodí a jak nám je, když docházejí síly. Určitě to ze své zkušenosti dobře znal také autor dopisu, který je v Bibli nadepsán jako „List Židům“. Jenže ty jeho řádky a jeho vyučování to není nějaký obecný „koučing“ pro všechny, ale Boží slovo pro křesťany. Také jako křesťané se občas dostaneme do situace, kdy nás to nějak „nebaví“. Jsme prostě duchovně unaveni a jako křesťané „jedeme v zajetých kolejích“. O tom, že nás mohou potkat takové stavy únavy a duchovní vyprahlosti, mluví dnešní text.

1. Jak se ztrácí radost?

Pravděpodobně budete se mou souhlasit, že radost a vděčnost docela přirozeně patří ke vztahu věřícího s Kristem a k životu s Bohem. Tak na to ukazuje apoštol Pavel, když píše křesťanům „*Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!*“ (Fp 4,4). Také David se ve svých žalmech vyznává z radosti s Bohem, když volá „*Mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!*“ (Ž 84,3). Tak to jako věřící sami poznáváme a za každou chvíli křesťanské radosti ve svém životě Pánu Bohu děkujeme.

Kromě toho známe také dny nebo týdny a měsíce, kdy se z našeho srdce ta Boží radost vytrácí a jsme skleslí. Biblické výroky o radosti nám v takových dnech přijdou jako něco neskutečně vzdáleného. Srdce nám vůbec „neplesá“ a jsme vnitřně někde úplně jinde. Žijeme svůj křesťanský život, ale je to bez radosti, bez nadšení, jen, aby se neřeklo. Jdeme v neděli ráno na bohoslužbu, ale je to jen ze zvyku. Nic od toho nečekáme. Otevíráme doma Bibli, ale přistihneme se u toho, že nad Bibli myslíme na všechno možné, jen ne na to, co čteme. A když se modlíme, máme dojem, že se z rozhovoru s Bohem vytratil osobní vztah.

Tak přesně do takové situace jsou napsány biblické verše, které máme dnes před sebou. V tom prvním křesťanském století to měli Ježíšovi učedníci ještě o něco složitější, protože zažívali nepřátelství a pronásledování. Ale jinak byl hlavní problém stejný. Možná se nám trochu uleví, když si uvědomíme, že stavy únavy a vyprahlosti znali křesťané už dávno před námi. Ale to nám moc nepomůže. Potřebujeme se ptát na příčiny takových stavů a zajímat o Boží terapii. Protože Pán Bůh má řešení pro každou situaci našeho života.

2. Co vede k duchovní únavě a vyprahlosti?

Když cestujeme autem a používáme navigaci, tak nám náš přístroj každé 2 hodiny hlásí, že si máme udělat přestávku. Pravidelně se zastavit potřebujeme nejen jako řidiči, ale také obecně v životě. Potřebujeme odpočinek, potřebujeme se nadechnout, potřebujeme novou inspiraci. To nám dává spánek, odpočinek nebo dovolená. Pro duchovní život je takovou příležitostí neděle s křesťanskou bohoslužbou. Když takové přístroje v autě a signály v životě přehlídíme/ignorujeme, protože spěcháme, máme nabitý program, nemáme čas, může se stát, že na to „dojedeme“. Může z toho být nehoda, zdravotní potíže nebo duchovní kolaps. Pokud máme překonat nějaké krizové období, potřebujeme pochopit jeho příčiny a něco

v životě změnit. - Jednou příčinou duchovní únavy a vyprahlosti může být *hřích*. Jako věřící lidé se hříchu snažíme vzdorovat a pokušení vyhnout. Přesto denně některé věci nezvládneme. Proto je vyznáváme Bohu a prosíme o odpuštění. Na upřímné pokání Bůh odpovídá odpuštěním, darem pokoje a posilou Ducha svatého. Ovšem když v tom nejsme dost důslední a některý hřích si omlouváme, pak se tím od Ježíše vzdalujeme. Ztrácíme zájem o Boží slovo, méně se modlíme a do společenství nás to netáhne. Proč? Protože nechceme v životě nic měnit a nechceme, aby nám to někdo stále připomínal...

Stejně jako platí o organizmu, že má své potřeby, které je třeba respektovat, má své zákonitosti také náš život s Kristem. Jedním z nich je pravidlo „*Kdo hodně vydává, musí hodně přijímat.*“ Kdo pomáhá druhým, potřebuje sám také nabírat. Časté nebo trvalé porušování tohoto pravidla má za následek duchovní únavu a krize. Pro duchovní zdraví je důležité, abychom denně brali posilu z Bible, modlili se a byli pravidelně s dalšími křesťany. Pokud někdo jen vydává a neudělá si pravidelně čas na osobní čerpání, po čase zjistí, že „*nádrž je prázdná*“, že není z čeho brát. Možná se tomu někdo podiví, ale jiným nezdravým jevem, který způsobuje duchovní únavu, je *duchovní přesycenost*, kdy někdo jen přijímá a nic nevydává. Kdo duchovně hodně přijímá, musí také hodně vydávat. Křesťan může duchovně strádat a chřadnout také kvůli duchovní přesycenosti. Pokud lidé jen pasivně přijímají a nikde nevydávají, je to špatně.

3. Jak se můžeme znovu zvednout?

Pán Bůh s námi mluví o tom, že nám chce pomoci. On nás chce vyvést ze situace duchovní únavy a vyprahlosti, ať už jsou příčiny jakékoliv...Dnešní výzva evangelia sleduje konkrétní cíl: „*aby to, co je chromé, docela nezchromlo, ale naopak se uzdravilo...*“. – I když nás autor textu povzbuzuje, abychom s tím něco dělalí (*posilněte, vykročte*), víme dobře, že na to nestačíme sami. Potřebujeme Boží milost, Boží odpuštění, sílu od Pána. Pokud se nás Pán Ježíš nedotkne a On sám nás nezvedne, sami to nedokážeme. On sám pozval k sobě všechny unavené známými slovy „*Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a jste obtíženi*“. Dobře to o Něm pověděl kdysi prorok „*Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal*“ (Iz 53,4). V Jeho díle spásy na kříži je připravena pomoc pro každou situaci. Dnes nám posílá své Slovo, mluví s námi o cestě nové radosti, dary sv. Večeře Páně nás ujišťuje o tom, že s námi počítá a že Mu na nás záleží. Ale také nám klade na srdce, abychom svou víru chápali tím správným způsobem. Ukazuje znovu na cestu pokoje a připomíná svatost, o kterou máme zápasit. A pak ještě jedna moc důležitá okolnost. Nemáme *proměškat Boží milost* – neodejít od Boží milosti, neztratit kontakt s Ježíšem Kristem, dárcem milosti, nezaspát příležitosti, které nám Pán Ježíš připravuje. Kolik je v našich životech takových zanedbaných a nevyužitých příležitostí! Pán Ježíš ke mně mluví, vede mě k pokání, ukazuje na to, abych dal něco s někým do pořádku a já nechci, já na to „*kašlu*“, já mám svou pravdu a svou hlavu. To jsou nevyužití příležitosti, kdy se jako křesťané nepoddáváme Bohu, nečiníme pokání a žijeme si dál, jak se nám líbí. To je špatně a to je škoda. – Náš Bůh nám dnes říká, že je čas se s Boží pomocí zvednout, změnit to, co je špatně, začít nově ve vztahu k Pánu Ježíši i k někomu z bližních. U evangelia, u Kristova kříže, u sv. Večeře Páně a ve společenství Kristovy církve je k tomu ta nejlepší příležitost. Děkuje Pánu Ježíši za Jeho milost, věrnost a trpělivost. Jděme do nového týdne s novou zkušeností Boží lásky a s novou radostí. AMEN.

Bronislav Kaleta